

подбор и които по-добре осветляват човека Яворов и неговата дейност. Аз направих това и сам занесох целия материал в София, където "София Прес" се задължи да изработи и пусне на пазара едно голямо издание. От там искаха да ми платят хонорар, който аз отказах, но в замяна на това поисках 500 екземпляра, от които 50 за моето семейство, напечатани на хубава хартия и подвързани с кожа. Искях да знам колко ще струва това и разбрах, че за тези 500 бройки печатницата иска 800 долара. Тъй като не желяех издателите да имат загуба, им дадох чек за 400 долара, като обещах да доплатя остатъка, след като получа един екземпляр от обикновеното и един от луксозното издание. Освен това казах, че ще им съобща къде да изпратят моите екземпляри, и то за моя сметка (мислех 150 да бъдат за Израел, 200 - за Буенос Айрес, а останалите - за библиотеките в немскоезичните страни). Чудех се, че минава толкова много време без резултат, но най-накрая при третото ми посещение в София, генералният директор на "София Прес" ми показва коректурите, които след това госпожа Шишманова ми донесе в хотела. (...) Както виждате, драги господин Рандов, едва след 75-та си година до сега, когато вече приближавам към 81-та, имам свободно време да пиша и да усъвършенствам моя немски език, който не упражнявах десетилетия. (...) Колко малък е светът, че се получава една връзка между нас, двама съвсем непознати един на друг човека! (...) С молба за извинение за това предълго, не добре четливо и уморително писмо Ви поздравявам най-сърдечно."

Последва една по-продължителна кореспонденция и през май 1975 г. Вентура ме извести за своето предстоящо посещение в Берлин. Той ме помоли да отида при него в хотел "Кемпински" на "Курфюрстендам", от което разбрах, че в Аржентина нямат хабер от факта, че стената за източнوبرлинчани е непроницаема. Жена ми, която винаги е живяла в Западен Берлин, се срещна с Вентура и неговата съпруга при "Кемпински", след което те тримата дойдоха в Източен Берлин, където вече лично се запознахме. При тази среща Вентура ми подари софийското издание на своите преводи на Яворовите стихотворения (екземпляр от изданието с кожена подвързия). Той ми написа следното посвещение: "Предавам тази книга на господин Норберт Рандов като траен спомен от едно необикновено запознанство. Берлин, 22 май 1975 г. А. Вентура". На моя въпрос дали ще се видим още веднъж в Източен Берлин, той отвърна с отказ - на Берлинската граница, на прословутия "Чек-пойнт Шарли" той се бил почувстват като в конц-